

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 27 marca 2026 r.

Poz. 1340

WYROK NR II SA/RZ 1379/25 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W RZESZOWIE

z dnia 4 lutego 2026 r.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w składzie następującym: Przewodniczący SNSA Stanisław Śliwa /spr./ Sędziowie WSA Karina Gniewek - Berezowska WSA Maria Mikolik Protokolant starszy specjalista Anna Mazurek-Ferenc po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 lutego 2026 r. sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Lubaczowie na uchwałę Rady Gminy Wielkie Oczy z dnia 24 października 2023 r. nr L/71/2023 w przedmiocie wysokości ekwiwalentu pieniężnego strażaków ratowników ochotniczych straży pożarnych i kandydatów na strażaków ratowników ochotniczych straży pożarnych stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały.

Uzasadnienie

Uchwałą z 24 października 2023 r. Nr L/71/2023 w sprawie wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaków ratowników ochotniczych straży pożarnych i kandydatów na strażaków ratowników ochotniczych straży pożarnych Rada Gminy Wielkie Oczy ustaliła wysokość takiego świadczenia. W podstawie prawnej powołała art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40 z późn. zm.), zwanej w dalszej części "u.s.g." w zw. z art. 15 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 2021 r. o ochotniczych strażach pożarnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 194 z późn. zm.), określanej następnie jako "u.o.s.p.". Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie na powyższy akt złożył Prokurator Rejonowy w Lubaczowie zarzucając, że został wydany z istotnym naruszeniem prawa, a to art. 7 i art. 94 Konstytucji RP, art. 40 ust. 1 u.s.g. oraz art. 15 ust. 1 i 2 u.o.s.p. poprzez ustalenie: - mocą § 1 pkt 1 - ekwiwalentu pieniężnego za uczestnictwo w działaniu ratowniczym lub akcji ratowniczej, za każdą rozpoczętą godzinę, podczas gdy przepisy art. 15 ust. 1 w zw. z ust. 2 u.o.s.p. uprawniają radę gminy do ustalenia ekwiwalentu pieniężnego "naliczanego za każdą rozpoczętą godzinę od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej", co stanowi niedopuszczalną modyfikację przepisu kompetencyjnego, - mocą § 2 zaskarżonej uchwały - ekwiwalentu pieniężnego dla kandydata na strażaka ratownika OSP, tj. strażaka OSP, który ukończył 18 lat, a nie ukończył 65 lat, i który jest uczestnikiem szkolenia podstawowego przygotowującego do bezpośredniego udziału w działaniach ratowniczych, za każdą rozpoczętą godzinę udziału w szkoleniu, płatnego po uzyskaniu pozytywnej oceny szkolenia, podczas gdy art. 15 u.o.s.p. nie uzależnia ustalenia ekwiwalentu od wyniku szkolenia, w konsekwencji czego zaskarżona uchwała w sposób nieuprawniony, bez upoważnienia ustawowego, zawęży prawo do ekwiwalentu za udział w szkoleniu lub ćwiczeniu, a tym samym wychodzi poza zakres regulacji przekazanej radom gmin na podstawie ustawy kompetencyjnej. W oparciu na powyższe Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności kwestionowanej uchwały. Podniósł, że została ona opublikowana (Dz. Urz. Woj. Podk. z 2023 r. poz. 4920) zgodnie z wymogami określonymi art. 4 ust. 1 i art. 13 pkt 2 ustawy z 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych oraz niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461). Wojewoda Podkarpacki nie wydawał wobec niej rozstrzygnięć nadzorczych. Prokurator zauważył, że kwestionowana uchwała reguluje zasady przyznawania ekwiwalentu odmiennie aniżeli ustawa, pomijając zasady zawarte w art. 15 ust. 2 u.o.s.p., z którego wynika, że kwota taka należy się za każdą rozpoczętą godzinę od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej.

Podważany zabieg legislacyjny stanowi wyjście przez prawodawcę miejscowego poza zakres upoważnienia ustawowego. Rzeczą rady gminy jest tylko ustalenie wysokości ekwiwalentu poprzez wskazanie jego stawki godzinowej (kwoty), nie zaś wprowadzanie uregulowań, które de facto wpływają na proces ustalania ich wysokości. To ustawa bowiem określa sposób obliczania należnego ekwiwalentu, wiążąc jednoznacznie rozpoczęcie jego naliczania ze zgłoszeniem wyjazdu z jednostki straży pożarnej. W ocenie Prokuratora, łączne odczytanie § 1 ust. 1 zaskarżonej uchwały z art. 15 ust. 2 u.o.s.p. nie usuwa przy tym wątpliwości co do zasad wypłaty ekwiwalentu należnego strażakom ochotnikom i może prowadzić do sporów dotyczących momentu rozpoczęcia terminu liczenia należnego dla strażaka ratownika ochotniczej straży pożarnej ekwiwalentu. Również zawarte w § 2 przedmiotowej uchwały postanowienie, uzależniające wysokość ekwiwalentu od tego, z jakim wynikiem kandydat na strażaka ratownika OSP ukończył szkolenie, a tym samym zawężające prawo do ekwiwalentu za udział w szkoleniu, wykracza poza upoważnienie ustawowe i stanowi istotne naruszenie prawa. Prokurator podkreślił, że uchwalając akty prawa miejscowego w oparciu o normę ustawową organ stanowiący musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu, a normy kompetencyjne powinny być odczytywane w sposób literalny. Odstąpienie od tej zasady narusza związek formalny i materialny między tym aktem a ustawą, co stanowi istotne naruszenie prawa. Jeżeli natomiast organ uchwałodawczy narusza wytyczne zawarte w upoważnieniu ustawowym - a taka sytuacja wystąpiła w przedmiotowej sprawie - to mamy do czynienia z istotnym naruszeniem prawa, co w konsekwencji musi skutkować stwierdzeniem nieważności danego aktu. Przy czym, w ocenie Prokuratora, niewystarczające jest stwierdzenie nieważności uchwały w zakresie paragrafów wskazanych w treści skargi z uwagi na zakres zaskarżonych przepisów oraz fakt, iż pozostałe zapisy uchwały nie mogą samodzielnie funkcjonować. W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Wielkie Oczy, działający imieniem Rady Gminy Wielkie Oczy, wniósł o umorzenie postępowania, ewentualnie o oddalenie skargi. Podniósł, że uchwałą Nr XII/111/2025 z 28 lutego 2025 r. w sprawie wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaków ratowników ochotniczych straży pożarnych i kandydatów na strażaków ratowników ochotniczych straży pożarnych Rada Gminy Wielkie Oczy uchyliła zaskarżoną uchwałę z uwzględnieniem zarzutów Skarżącego. Zdaniem Wójta, zapis § 1 pkt 1 uchwały nie modyfikuje przepisu kompetencyjnego i nie wykracza poza przyznaną radom gmin delegację. Takie przekroczenie nastąpiłoby, gdyby zapis uchwały zawęził lub rozszerzał przesłanki pozwalającej na przyznanie ekwiwalentu. Tymczasem mieści się on w zakresie delegacji ustawowej. Wójt zaznaczył, że mając na uwadze postanowienie § 137 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2022 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" nie powielił w uchwale przepisów ustawy, a wskazał jedynie, że wysokość ekwiwalentu ustala się na konkretnym poziomie za każdą rozpoczętą godzinę. Skoro zatem ustawa określa o jaką rozpoczętą godzinę chodzi, a Organ użył jedynie określenia "za każdą rozpoczętą godzinę", to nie wyszedł poza delegację ustawową i nie zmienił brzmienia przepisu kompetencyjnego. Uchwała nie wprowadza także żadnych wątpliwości w jaki sposób należy naliczać ekwiwalent. Odnosząc się z kolei do drugiego zarzutu podał, że co prawda zgodnie z art. 15 ust. 2 u.o.s.p. ekwiwalent pieniężny przyznany kandydatowi na strażaka ratownika OSP nalicza się za każdą rozpoczętą godzinę szkolenia i przepis ten nie uzależnia jego wypłaty od wyniku szkolenia, to jednak zgodnie z art. 15 ust. 1a pkt 1 u.o.s.p., przyznanie ekwiwalentu pieniężnego kandydatowi na strażaka ratownika OSP przechodzącemu szkolenie podstawowe nie jest obowiązkowe, gdyż w tym zakresie ustawa stanowi, iż takie osoby otrzymują go stosownie do posiadanych przez gminę środków finansowych. Jeżeli zatem Gmina Wielkie Oczy nie miała obowiązku przyznać ekwiwalentu pieniężnego kandydatom na strażaka ratownika OSP przechodzącym szkolenie podstawowe, to tym bardziej mogła go przyznać pod określonymi warunkami. Takim warunkiem w zaskarżonej uchwale było uzyskanie pozytywnej oceny szkolenia. Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje: Kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne dokonywana jest pod względem zgodności z prawem, o czym stanowi art. 1 § 2 ustawy z 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1267). Obejmuje ona orzekanie m. in w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej, a to według art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935 ze zm.), zwanej dalej "P.p.s.a.". Uwzględniając skargę na taki akt sąd stwierdza jego nieważność w całości lub w części (art. 147 § 1 P.p.s.a.). Przy czym, w przypadku aktu prawa miejscowego nie obowiązuje zawarte w art. 94 ust. 1 u.s.g. ograniczenie dotyczące niemożności stwierdzenia nieważności aktu po upływie jednego roku od dnia jego podjęcia. Ponadto, uwzględnienia wymaga też regulacja z art. 91 ust. 1 u.s.g., wedle której, uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne oraz unormowanie z art. 91 ust. 4 u.s.g., zgodnie z którym, w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa. Istotne naruszenie prawa może mieć ustrojowoprawny, materialnoprawny lub procesowoprawny charakter. Rodzaje naruszeń przepisów, które trzeba zaliczyć do istotnych, a zatem

skutkujących nieważnością uchwały organu gminy określiło orzecznictwo sądowe zaliczając do nich: naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał (por. wyrok NSA z dnia 11 lutego 1998 r., II SA/Wr 1459/97). Nie ulega wątpliwości, że zakwestionowana skargą uchwała stanowi akt prawa miejscowego, gdyż zawiera ona normy o charakterze generalno-abstrakcyjnym tzn. normy prawne, które adresowane są do określonych w tej uchwale podmiotów znajdujących się w określonej w tych normach sytuacji (a zatem adresat norm nie jest wskazany z nazwy), przyznają tym podmiotom określone uprawnienia i nie mają jednorazowego charakteru. Skargę niniejszą wniósł Prokurator Rejonowy w Lubaczowie, który umocowany był do tego ze względu na brzmienie art. 8 P.p.s.a., w świetle którego, prokurator jest uprawniony do wystąpienia ze skargą jeśli według jego oceny wymaga tego ochrona praworządności lub praw człowieka i obywatela. Ponadto, art. 50 § 1 P.p.s.a. wskazuje prokuratora jako jeden z podmiotów legitymowanych do złożenia skargi. Wreszcie art. 70 ustawy z 28 stycznia 2016r. Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390 ze zm.) przewiduje, że w przypadku uchwały lub zarządzenia organu samorządu terytorialnego prokurator może wystąpić o stwierdzenie ich nieważności do sądu administracyjnego. Przed przejściem do merytorycznej kontroli skarżonego aktu należy jeszcze podnieść, że nie zaistniała podstawa do umorzenia postępowania sądowego w związku z podniesioną przez Organ okolicznością w postaci podjęcia przez Radę Gminy Wielkie Oczy w dniu 28 lutego 2025 r. uchwały Nr XII/111/2025 w sprawie wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaków ratowników ochotniczych straży pożarnych i kandydatów na strażaków ratowników ochotniczych straży pożarnych, który to akt w § 6 wskazał, że traci moc objęta niniejszą skargą uchwała z dnia 24 października 2023 r. Skutki stwierdzenia nieważności uchwały, polegające na orzeczeniu o jej nieważności od daty jej podjęcia, są dalej idące niż uchylenie uchwały, które wywiera skutki od daty takiego uchylenia. W związku z tym, uchylenie uchwały przez organ stanowiący gminy nie powoduje bezprzedmiotowości postępowania sądowego wywołanego skargą na ten akt, ponieważ sąd administracyjny posiada uprawnienie do stwierdzenia nieważności takiego aktu, a więc orzeczenia o wadliwości od chwili jego podjęcia (ex tunc). Wówczas uchwałę tę należy potraktować tak, jakby nigdy nie została podjęta – co może mieć znaczenie dla czynności prawnych podjętych na podstawie tego aktu (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z 9.01.2014r. II GSK 1571/12, z 28.01.2016 r. II FSK 355/14). Wobec powyższego sąd administracyjny jest uprawniony do kontroli także nieobowiązującej już uchwały rady gminy. W art. 7 Konstytucji RP prawodawca wyraził zasadę praworządności, zobowiązując organy władzy publicznej do działania na podstawie prawa i w granicach prawa. Uszczegółowieniem tej reguły jest m. in. zapis art. 40 ust. 1 u.s.g., wedle którego, gminie, na podstawie upoważnień ustawowych, przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy. Przepis ten jednoznacznie wskazuje więc na konieczność podejmowania przez organ czynności w postaci podjęcia aktu prawa miejscowego w oparciu zawsze na określone upoważnienie, które może być zawarte w ustawie ustrojowej, którą jest ustawa o samorządzie gminnym (jej art. 40 ust. 2 wskazuje przedmioty takich aktów) bądź też jakiś inny akt ustawowy. Przy czym, nie wystarczy oprzeć danego aktu prawa miejscowego na określonym, istniejącym ustawowym upoważnieniu, ale istotne jest jeszcze, aby zostało ono w pełni wykonane przez ten podustawowy akt. Wedle § 115 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. z 2016 r. poz. 283) - stosowanego do aktów prawa miejscowego z mocy § 143 tego aktu - w rozporządzeniu zamieszcza się tylko przepisy regulujące sprawy przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym (upoważnieniu ustawowym). Stosownie natomiast do § 118 Zasad, w rozporządzeniu nie powtarza się przepisów ustawy upoważniającej oraz przepisów innych aktów normatywnych. Niedopuszczalne jest więc zarówno pomijanie przez radę gminy materii przekazanej do uregulowania, jak też modyfikowanie przepisu ustawowego przez akt wykonawczy niższego rzędu czy wreszcie regulowanie tego, co zostało już uregulowane w źródle prawa powszechnie obowiązującego, a zatem powtarzanie. Z tym, że w tym ostatnim przypadku przyjmuje się, że realizacja konstytucyjnej zasady działania na podstawie i w granicach prawa nie oznacza restrykcyjnego zakazu powtórzeń przepisów ustawowych w aktach prawa miejscowego, ale bezwzględny zakaz wprowadzania zapisów sprzecznych z zapisami ustawy. Zaskarżona uchwała została podjęta w wykonaniu delegacji ustawowej określonej w art. 18 ust. 2 pkt 15 u.s.g. w związku z art. 15 ust. 1, ust. 1a i ust. 2 u.o.s.p. Zgodnie z pierwszym powołanym przepisem, do wyłącznej właściwości rady gminy należy stanowienie w innych sprawach zastrzeżonych ustawami do kompetencji rady gminy. Jest to norma kompetencyjna o charakterze ogólnym, odsyłająca do upoważnień zawartych w innych ustawach. Takie szczególne upoważnienie zawiera wspomniany art. 15 ust. 1, ust. 1a i ust. 2 u.o.s.p., wedle którego - w brzmieniu obowiązującym na datę podjęcia uchwały z 24 października 2023 r.: § 1. Strażak ratownik OSP, który uczestniczył w działaniu ratowniczym, akcji ratowniczej, szkoleniu lub ćwiczeniu, otrzymuje, niezależnie od otrzymywanego wynagrodzenia, ekwiwalent pieniężny. 1a. Ekwiwalent pieniężny otrzymują również: 1) kandydat na strażaka

ratownika OSP, o którym mowa w art. 9 ust. 2 pkt 1, 2) strażak ratownik OSP, który brał udział w działaniach, o których mowa w art. 3 pkt 7 - stosownie do posiadanych przez gminę środków finansowych. 2. Wysokość ekwiwalentu pieniężnego ustala, nie rzadziej niż raz na 2 lata, właściwa rada gminy w drodze uchwały. Wysokość ekwiwalentu pieniężnego nie może przekraczać 1/175 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego brutto, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1251 i 1429) przed dniem ustalenia ekwiwalentu pieniężnego. Ekwiwalent pieniężny nalicza się za każdą rozpoczętą godzinę liczoną od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej lub gotowości do wyjazdu w celu realizowania zadań, o których mowa w art. 3 pkt 7, bez względu na liczbę wyjazdów w ciągu jednej godziny, a w przypadku kandydata na strażaka ratownika OSP - za każdą rozpoczętą godzinę szkolenia. Ekwiwalent pieniężny jest wypłacany z budżetu właściwej gminy. Z kolei, brzmienie kwestionowanej uchwały jest następujące: § 1. Wysokość ekwiwalentu pieniężnego dla strażaka ratownika Ochotniczej Straży Pożarnej mającej siedzibę na terenie Gminy Wielkie Oczy, który uczestniczył: w działaniu ratowniczym lub akcji ratowniczej, a także brał udział w zabezpieczaniu obszaru chronionego właściwej jednostki ratowniczo-gaśniczej Państwowej Straży Pożarnej, określonego w powiatowym (miejskim) planie ratowniczym, ustala się na kwotę 24 zł za każdą rozpoczętą godzinę; w szkoleniu lub ćwiczeniu ustala się na kwotę 12 zł za każdą rozpoczętą godzinę. § 2. Wysokość ekwiwalentu pieniężnego dla strażaka ochotniczej straży pożarnej, który ukończył 18 lat, a nie ukończył 65 lat, będącego uczestnikiem szkolenia podstawowego przygotowującego do bezpośredniego udziału w działaniach ratowniczych, ustala się na kwotę 12 zł za każdą rozpoczętą godzinę, płatnego po uzyskaniu pozytywnej oceny szkolenia. Zdaniem Sądu, słusznie złożona skarga podnosi, że Rada Gminy Wielkie Oczy nie zrealizowała w sposób właściwy upoważnienia ustawowego, dopuszczając się de facto jego modyfikacji. Jak wynika z powołanego art. 15 ust. 2 u.o.s.p., rada gminy została upoważniona do określenia konkretnej stawki (kwoty) ekwiwalentu, co z kolei pozwala na obliczenie wysokości tego świadczenia według zasad określonych w zd. trzecim tego przepisu. Rada Gminy Wielkie Oczy wskazała wprawdzie taką wielkość, zaznaczając jednak równocześnie, że ekwiwalent ten ustala się na określoną kwotę "za każdą rozpoczętą godzinę", bez podania od jakiego zdarzenia czas ten należy liczyć. Powyższe może prowadzić do wątpliwości w tym zakresie i skutkować nieprawidłowym wyliczeniem konkretnego ekwiwalentu dla konkretnego strażaka. Tymczasem, aby prawidłowo zrealizować powierzoną kompetencję Rada winna była bądź to ograniczyć się do samego tylko wskazania wielkości przedmiotowego świadczenia bądź też do dokładnego zacytowania brzmienia art. 15 ust. 2 u.o.s.p., który stanowi, że ekwiwalent pieniężny nalicza się za każdą rozpoczętą godzinę liczoną od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej lub gotowości do wyjazdu w celu realizowania zadań, o których mowa w art. 3 pkt 7, bez względu na liczbę wyjazdów w ciągu jednej godziny. Wprawdzie to ostatnie rozwiązanie tj. powtórzenie treści ustawy stałoby w sprzeczności z brzmieniem cytowanego wyżej § 118 Zasad techniki prawodawczej, jednak nie mogłoby samo w sobie stanowić podstawy do stwierdzenia nieważności uchwały. Nie prowadziłoby bowiem do powstania niedopuszczalnej sprzeczności między uchwałą a upoważnieniem. Poza tym, jak zasadnie zwrócił uwagę Prokurator, art. 15 ust. 1a u.o.s.p. przewidując możliwość przyznania ekwiwalentu pieniężnego także kandydatowi na strażaka ratownika OSP nie uzależnia tego od "pozytywnej oceny szkolenia", w którym uczestniczył. Wprowadzenie więc przez Radę takiej zależności - w § 2 kwestionowanej uchwały - stanowiło nieuprawnioną modyfikację ustawowego upoważnienia. W odpowiedzi na skargę Organ zauważył, że skoro art. 15 ust. 1a u.o.s.p. przewiduje tylko możliwość przyznania ekwiwalentu pieniężnego kandydatowi na strażaka ratownika OSP, to tym bardziej możliwe jest przyznanie go pod pewnymi warunkami. Stwierdzenie to, zdaniem Sądu, należy ocenić jako błędne. Rzeczywiście, ustawa o ochotniczych strażach pożarnych we wskazanym art. 15 ust. 1a u.o.s.p. stanowi, że ekwiwalent pieniężny otrzymuje również kandydat na strażaka ratownika OSP, zaznaczając, że następuje to "stosownie do posiadanych przez gminę środków finansowych". W ocenie Sądu, oznacza to jednak tylko tyle, że rada podejmuje decyzję co do tego czy świadczenie to przyznać wskazanym kandydatom czy też nie i uwarunkowane to jest dysponowaniem przez gminę odpowiednimi środkami finansowymi. Jeśli jednak rada zdecyduje już o przyznaniu ekwiwalentu, to jego uzyskanie nie może zostać uzależnione od spełnienia jakiegokolwiek warunku, którego ustawa nie przewiduje. Dodanie takiego warunku stanowi bowiem bez wątpienia wykroczenie poza ustawową delegację. W uwarunkowaniach sprawy doszło więc do nieuprawnionego zawężenia przez Radę prawa do ekwiwalentu pieniężnego poprzez wskazanie, że należy się on tylko w razie uzyskania "pozytywnej oceny szkolenia". Reasumując, naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji organów władzy publicznej. Normy zawierające upoważnienia ustawowe powinny być więc interpretowane w sposób ścisły. Jeśli zatem lokalny prawodawca wychodzi poza wytyczne zawarte w upoważnieniu ustawowym, to dochodzi wówczas do istotnego naruszenia prawa, co skutkuje stwierdzeniem nieważności podjętego tak aktu. Uznaną w warunkach niniejszej sprawy, że

realizując kompetencję Rada Gminy Wielkie Oczy nie uwzględniła w pełni treści normy ustawowej, dopuszczając się istotnego naruszenia prawa w zakresie wyżej wskazanym, Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały z dnia 24 października 2023 r. w całości na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. uznając, że wszystkie jej artykuły są ze sobą wzajemnie powiązane.